

TOTO
JE NÁŠ
PRÍBEH

ASHLEY ELSTONOVÁ

FRAGMENT

Toto je náš príbeh

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Ashley Elstonová
Toto je náš príbeh – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

**TOTO
JE NÁŠ
PRÍBEH**

ASHLEY ELSTONOVÁ

FRAGMENT

Pre moju matku Sally

Jeleň desatorák a mŕtve ľudské telo vydajú pri dopade na zem rovnaký zvuk.

Ťažko uveriť, že by si niekto pomýlil človeka s jeleňom, no stáva sa to častejšie, než by sme si mysleli.

Tento les veľmi dobre poznáme. Strávili sme tu viac času, než kdekoľvek inde. Jasne si vieme vybaviť každý kopec a dolinu, každú tón, kam sa vysoká chodí pásť a schovávať pred horúčavou letných dní. Počujeme výstrel a okamžite vieme, odkiaľ prichádza. Prestaneme sa zakrádať a z rôznych smerov pribiehame, pretože každý chce úlovok vidieť ako prvý.

Naše nadšenie rýchlo vyprchá pri pohľade na Grantovo pokrivené telo, prevesené v neprirodzenom uhle cez spadnutý strom. Náraz guľky ho doslova vyzul z číziem, ktoré zostali ležať niekoľko krokov od neho.

Ustupujeme do tesného kruhu a neodvážime sa k nemu priblížiť. Zbrane nám vyklznu z rúk a s jemným nárazom dopadnú na mäkkú zem pokrytú lístím.

Jeden po druhom pomaly vykročíme ku Grantovi.

Otrasení stojíme v kruhu okolo neho a v maskáčoch jeden s druhým dokonale splývame.

Nikto sa k nemu nepriblíži. Nikto sa k nemu neskloní a nenahtatá mu pulz. V strede hrude má malú dierku, z ktorej vyteká krv a vsakuje do zeme. Niet najmenších pochyb. Grant Perkins je mŕtvy.

Dvaja z nás padnú na kolená a plačú. Tretí sa ani nepohne.

Štvrtý si prezerá kopu zbraní na zemi.

„To nie je rana po brokoch. Zabil ho výstrel z guľovnice.“

Všetky oči spočinú na remingtonke, jedinej guľovnici v kope.

Rýchlo nás prejdú obavy o Granta. Žiaľ vystrieda panika. Prstom rýchlo ukážeme na toho oproti nám a vykrikneme: „Ja som to nebol!“ Jeho guľovnicu sme si požičiavali, takže tá môže usvedčiť ktoréhokoľvek z nás.

A keď polícia zistí, že sme pod vplyvom alkoholu, trávy a iných látok, dozaista to budú posudzovať ako zločin a nie ako nehodu.

Strkáme do seba.

Nadáваме si.

Vyhrážame sa jeden druhému.

Zúrime.

Pozorujem svojich kamarátov, ktorí sú mi ako bratia, ale viem, že toto sa neskončí dobre ani pre jedného z nás.

Umlčí nás bzukot od Grantových nôh. V suchom lístí vibruje jeho mobil. Nikto sa ho neodváža dotknúť, zdvihnúť ani vypnúť. Všetci zízame na Granta. Okolo tela sa začínajú zbiehať mravce. Do neďalekých stromov sa zlietajú vtáky a čakajú, aby zaútočili. Ak čoskoro nezavoláme pomoc, budeme vyzeráť podozrivo. Tak či onak, sme v tom až po uši. Musíme niečo urobiť, zavolať niekoho, ale nerobíme nič. Sme ako omráčení.

Každého si dôkladne prezerám: uplakané tváre otupené šokom, alkoholom alebo drogami. Alebo všetkým naraz. Posudzujem ich silné a slabé stránky.

Len jeden z nás stisol spúšť, ale všetci sme za jeho smrť do určitej miery zodpovední. Polícia si všimne odreniny na Grantovom tele, ktoré s výsreloom nemajú nič spoločné. A bezpochyby ich zaujmú aj tie, ktoré mám na sebe ja. Ak vezmem do úvahy posledných dvadsaťštyri hodín, už teraz si viem živo predstaviť, že budeme musieť objasniť viac, než len udalosti rannej poľovačky.

„Takže nikto sa nepriznáva k Remingtonke,“ povie jeden z nás skôr oznamovacím než opytovacím tónom.

Pamätáte si, kto ju ešte pred chvíľou držal v ruke?

Zavládne ticho dunivé ako nákladný vlak a všetci sa obrátíme na Granta, aby sme sa nemuseli pozeráť jeden na druhého a vyhli sa podozreniu.

„Ak za to niekto z nás pôjde do basy, bude to rovnaké, ako keď tam skončíme všetci,“ vyhlásim. „To nesmieme dopustiť.“

Zízajú na mňa. Jeden pohľad je prázdny, akoby nerozumel slovám, ktoré mi vychádzajú z úst. Ostatní pritakávajú, pripravení súhlasiť s čímkoľvek, čo ich dostane z problémov.

Ustojíme to len v prípade, ak budeme držať spolu. Naše výpovede sa musia zhodovať.

„Bola to nehoda. Nešťastná náhoda,“ mrmle jeden z nás. „Ten kto strieľal, by sa mal priznať. Nemal by nás ťahať so sebou.“

„Aj v prípade náhody môže ten, kto to zavinil, skončiť v base,“ konštatuje niekto ďalší.

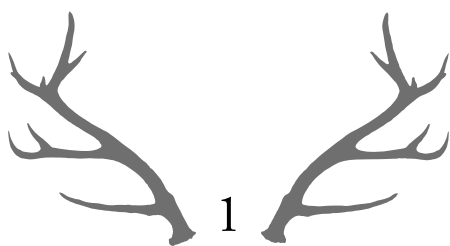
Grantova smrť sa bude posudzovať rovnako, ako keby zomrel pri autonehode, ktorú by sme zapríčinili šoférovaním pod vplyvom.

Usmrtenie z nedbanlivosti.

„Počúvajte. Viem, že sme teraz posratí od strachu, ale všetko bude v poriadku. Nie je dôvod, aby si niekto z nás kvôli tomu zničil celý život,“ upokojujem ich.

Jeden človek zatiaľ mlčí a ja si uvedomím, že môj plán stojí na veľmi krehkých základoch. Všetci sa musíme zhodnúť, inak sa to celé rozpadne. Ten posledný sa pozrie na Granta, potom späť na nás a nakoniec povie: „Sme v tom spolu.“

Nakloním sa nad Grantovo mŕtve telo a keď ostatní urobia to isté, začnem: „Dobre, takže toto bude náš príbeh...”

20. OKTÓBER, 7.55

REAGAN: Sú tu

Vyzerajú pokojnejšie, než by mali. Už to, že ich odmietla tá ich súkromná škola len dva týždne po Grantovej smrti, by ich malo schladiť, ale zdá sa, že opak je pravdou.

Sú drzejší než predtým.

Keď prechádzajú po chodbe, akoby sa viezli na vlne pohlcujúcej ranný hluk a šialenstvo. Sú ako z filmu.

V našom malom meste Belle Terre v Louisiane je iba jedna štátna škola. Nachádza sa v starom okrese Garden District a je pomenovaná podľa Williama B. Marshalla, ktorý urobil niečo výnimočné pre naše mesto, aj keď už netuším čo. Je to veľkolepá budova postavená z tehál a kameňa, obkolesená vysokými stromami, ktoré tu rastú od nepamäti. Bezpochyby je to jedna z najkrajších stavieb v meste.

Napriek tomu ju žiaci zo Školy svätého Bartolomeja ešte stále považujú za druhotriednu.

Alebo zo Svätého Barta, ako ju ľudia zvyknú prezývať. Svätý Bart je súkromná a veľmi selektívna inštitúcia. Vždy som si myslela, že bez ohľadu na to, čo tamojšie decká vyvedú, nikdy sa nedostanú do naozajstných problémov. No aj Svätý Bart má očividne svoje hranice a nestrpí žiakov podozrivých z neúmyselného zabitia... aj napriek veľkorysým finančným darom ich rodičov.

Preto teraz vyvstali otázky, či ich naša škola prijme. Pár ostrážitých mám zvolalo počas víkendu krízové rodičovské stretnutie, na ktorom sa zhodli, že ich medzi nami nechcú. No chlapci patria do nášho obvodu, a kým nebudú právoplatne odsúdení, majú právo navštevovať štátnu školu.

Takže teraz sú tu.

Ledva ich prijali a už sa tu správajú ako doma. Všade chodia spolu, plece vedľa pleca, väčšina ľudí im uhýba z cesty. Navyše sa obliekajú do kaki farieb, akoby to bola tímová uniforma.

Zatínam päste a snažím sa ignorovať prudký nával hnevu.

Reagan príbehne k mojej skrinke a pozoruje ich s bradou na mojom pleci. „Ktorý z nich to podľa teba urobil?“ opýta sa.

Pokrčím plecami. „A záleží na tom? Aj tak sa im nič nestane,“ poviem. Som rada že ma nevidí, keď prevraciam oči.

„Určite dnes v práci niečo vysnoríme,“ dodáva.

„Iste, určite ich zo Svätého Barta nevykopli len tak pre nič za nič. Nedostala náhodou telocvična u Svätého Barta meno podľa starých rodičov Johna Michaela?“ pýtam sa a bradou pokývem smerom k chlapcovi, ktorý stojí úplne vpravo.

„Neviem. Ale dnes to bude vzru-šu-jú-ce!“ Reagan zaspieva vysokým hlasom slovo *vzrušujúce*, objíme ma okolo pliec a opäť sa o mňa oprie. „Prepáč, viem že je to pre teba ťažké.“

„To je v poriadku. A máš pravdu, dnes to bude v práci naozaj... zaujímavé.“

Väčšina ľudí v našom veku musí brigádovať v kaviarni alebo supermarkete, ale Reagan a ja sme to vyhrali, keď sme nastúpili na platenú stáž v kancelárii okresného prokurátora. Víkendy máme voľné a väčšinou sme už o piatej vonku. Ba čo viac, škola nám schválila pracovné preukazy, takže z vyučovania ochádzame už na obed.

Sme pýcha a závisť pracujúcich tínedžerov.

Aj keď musím priznať, že sme sa tam dostali s protekciou. Ja som tu, lebo mama už dvanásť rokov pracuje ako asistentka jedného zo zástupcov okresného prokurátora a ten vie, ako veľmi potrebujeme každý cent. Reagan dostala miesto cez švagra svojej sesternice, okresného prokurátora pána Gainesa, ktorý to urobil ako službu jej otcovi aj napriek tomu, že sú len veľmi vzdialení príbuzní. Reagan je rozhodnutá hneď po strednej škole študovať textilný dizajn, ale otec na ňu nalieha, aby zvažila „výnosnejšie povolanie“. Preto jej vybavil miesto v kancelárii okresného prokurátora. Nikto nemá to srdce mu povedať, že je to vopred prehratý boj.

Stačí jeden pohľad na Reagan a zistíte, že ona nikdy nebude pracovať osem hodín denne niekde v kancelárii. Jej skice sú plné života, odvážnych vzorov a kombinácií textúr, ktoré spolu ladia aj napriek tomu, že na to nie je dôvod. Keď sa s ňou dennodenne prechádzam po chodbách našej školy, je to ako zúčastňovať sa na módnych prehliadkach budúcnosti.

„Ja pracujem u Morrisonovej a Camille a ty u prokurátorov, takže sa všetky novinky dozvieme ako prvé. Možno už vedia, kto to urobil. Možno to len ututľávajú,“ rozmýšľa Reagan nahlas.

„Možno,“ pritakávam.

Reagan s hlavou na mojom pleci jemne zamraučí. „Nezabi ma za to, čo teraz poviem, ale doparoma... ten Henry je vážne sexi.“

Pokrčím plecami a Reagan nadskočí brada. Nevieť sa od toho odosobniť a vnímať ich inak, než Grantových vrahov. Jeden z nich zastrelil svojho kamaráta a odmieta sa k tomu priznať.

Hoci sú v našej škole noví, všetci už o nich vieme. V našom mestečku by bolo takmer nemožné o nich nezavadiť. Ale to neznamená, že sme si podobní. Ani náhodou nemáme nič spoločné.

Zízajú priamo pred seba, akoby nás nevideli. Len jeden z nich nadväzuje očný kontakt s okoloidúcimi. Volá sa Shepherd Moore, ale kamaráti ho volajú Shep. Odvrátim sa, skôr než zistí, že ich pozorujem.

„Poďme, nestoja nám za zmeškanie,“ vyhlásim a ťahám Reagan na opačnú stranu, kým ona sa za nimi obhliada ponad moje plece.

• • •

Najhoršie na mojej práci je únavné zakladanie spisov. Zistila som, že v priečinku Qu-Rh, v jedinom, kde je ešte trochu voľného miesta, žije akási zlá víla a jej životným poslaním je privádzať ma do zúfalstva. Počká, kým uložím všetky spisy, odídem z práce a potom zlomyseľne povytahuje náhodné strany takmer z každého spisu a každého priečinka.

Zakladanie spisov je únavné, ale je to vždy lepšie než to, čo robí Reagan. Pracuje pre pani Morrisonovú, vedúcu administratívneho oddelenia, v samom úradníckom pekle.

Náš okres je rozľahlý, ale z veľkej časti provinčný. Má ho na starosti okresný prokurátor s kanceláriami v Belle Terre. No napriek tomu, že Belle Terre je najväčšie mesto v okrese, ešte vždy

je pomerne malé, takže kancelária okresného prokurátora sídli v rovnakej budove ako súd a policajná stanica.

Je to veľmi stará budova, dokonca staršia než škola. Súdne sienie, kancelárie sudcov a úrady, kde môžete zaplatiť účty za vodu, odovzdať daňové priznanie alebo vypísať sťažnosť sa nachádzajú na prízemí. Kancelárie okresného prokurátora sú na prvom poschodí a hlavný archív a úložné priestory hneď nad nimi. Väznica je v suteréne.

Sedím na drsnom hnedom koberci, ponorená v papieroch, keď dostanem esemesku od mamy:

Aj keď si ešte neskončila so zakladaním, vráť sa do kancelárie
p. Stona. Potrebujem, aby si ma vystriedala pri telefóne.

Mama si asi potrebuje zapáliť. Vstanem. Hocičo je lepšie než toto. Po ceste sa ešte pristavím pri Camillinej kóji na prvom poschodí. Aj ona je stážistka ako ja, ale navštevuje miestnu odbornú školu. Camille pracuje pre tajomníčku okresného prokurátora a vždy má tie najlepšie klebety.

Dnes sa chodbami ozýva len jedna vec: bude vznesené obvinenie proti chlapcom podozrivým zo zabitia Granta Perkinsa? Ja viem, že všetci by radi počuli, že podobné informácie sú tajné a vedia o nich iba tí, ktorí o nich majú vedieť, ale to ani zďaleka nie je pravda. Medzi kancelárkami okresného prokurátora sa klebety šíria rovnako rýchlo ako v školskej jedálni.

Vysadnem na stôl a opýtam sa: „Máš niečo?“ Netuší, ako veľmi ma prípad zaujíma, a ja sa snažím neprezradiť.

Camille sa prehrabáva v spisoch v najvyššej zásuvke kartotéky. Nazrie ponad plece, potom preletí pohľadom po miestnosti,

aby sa uistila, že nás nikto nevidí, a pristúpi ku mne. „Prípád dnes posunuli nám. Polícia je bezradná.“

Sánka mi padne v nemom úžase. Pán Stone, pre ktorého pracuje moja matka a ja, povedal, že je to jedna z možností. Bolo by to síce to najhoršie riešenie, ale stať sa môže čokoľvek.

„Naozaj? Prečo nám ho posúvajú, ak nevedia, kto to urobil?“ Vyhriknem takým naliehavým hlasom, až sa na mňa skúmavo zadíva.

Camille pokrčí plecami. „Otec Granta Perkinsa vyvíja tlak a neustúpi, kým niekoho neodvedú v putách. Dnes sa tu ukázal. A rovnako aj otcovia ďalších dvoch chlapcov. Gaines panikári. Každý jeden z nich mu pomohol dostať sa na post okresného prokurátora, vrátane pána Perkinsa. A dnes k nemu napochodovali, aby zase on urobil láskavosť im.“

„Ó bože! Čo bude robiť?“

Camille mi naznačí, aby som stíšila hlas a potom mi pošepká: „Asi sa ešte nerozhodol. Perkins je zatiaľ zo všetkých najhlučnejší. Ostatní rodičia sa len snažia minimalizovať škody.“

Skočím zo stola a chcem odísť, ale Camille ma zavolá späť.

„Teraz si mi niečo dlžná. Nezabudni sa so mnou podeliť, ak niečo začuješ.“

Prikývnem a otočím sa na odchod. Už-už sa chystám vykročiť smerom ku kancelárii pána Stonea, keď sa prirúti oranžovo-červeno-modrá škvrna, ktorá môže byť jedine Reagan.

„Prepáč,“ povie, keď tesne predou mnou zabrzdí. Nechýbalo veľa a zrútili by sme sa na zem. Lapá po dychu, akoby práve zabehla maratón.

„Čo sa deje?“ Poznám Reagan od detstva. Vždy mala sklony k teatrálnosti, ale toto preháňa.

„Stone ho dostal. Stone dostal prípad chlapcov z River Pointu,“ vypadne z nej medzi nádychmi.

„Si si istá?“

Prikývne. „Gaines práve odišiel z Morrisonovej kancelárie. Povedal, nech dá všetko preniesť k Stoneovi. Aj ona je z toho poriadne v šoku. A nie len ona, ale aj my všetci.“

Nie je tajomstvom, že zástupca okresného prokurátora, pre ktorého mama a ja pracujeme, by nemal byť jasná voľba pre tento prípad. Je starší a takmer na odchode do dôchodku. Kedysi bol poriadne zviera, ale tie časy sú už dávno preč.

Reagan pristúpi bližšie, až sa takmer dotýkame nosmi. „Gaines sa musel stiahnuť. Otec toho sexi chalana, Henryho, mu dal na kampaň poriadny balík. Všetci mu prispeli, ale Henryho otec mu dal najviac. Majú k sebe až príliš blízko. Napriek tomu si Gaines prípad nechal vo svojom rajóne. Je šialené, že ho dal tvojmu nadriadenému. Hovorí sa, že Gaines chce prípad ututlať a myslí si, že najrýchlejšia cesta ako to urobiť, je dať ho Stoneovi.“

Reagan mi stisne rameno a opýta: „Myslíš, že to zvládneš?“

Prikývnem, ale neodvážim sa prehovoriť. Reagan sa vytratí rovnako rýchlo ako prišla. Ja zostanem stáť v chodbe a snažím sa stráviť všetko, čo mi práve povedala.

„Tu si,“ vyriekne mama, keď vkročím do kancelárie. Skúmam jej tvár, zatiaľ čo sa prehrabáva v najspodnejšej zásuvke svojho stola. Po toľkých rokoch únavnej práce a polovici škatuľky cigariet denne vyzerá staršie, než by jej vek naznačoval. Z fotografií viem, že kedysi mala dlhé čierne vlasy ako ja, ale dnes sú sivé a vždy stočené do drdola.

Zveziem sa do kresla vedľa jej stola. Mamina kancelária je malá. Ledva sa do nej zmestí pracovný stôl, niekoľko kartoték,

konferenčný stolík a kreslo. Nazriem cez dvere na opačnej strane miestnosti a vidím pána Stonea, zakloneného na stoličke, so zavretými očami a slúchadlami na ušiach.

Pravdepodobne netuší, že prípad už dostal.

Z myšlienok ma prebudí hlasné klopanie na dvere.

Pán Gaines, okresný prokurátor, vojde dnu a svojou vysokou postavou zaberie miesto takmer v celej kancelárii.

„Pani Marinová, potrebujem sa na chvíľu porozprávať s Georgeom,“ oznámi mame. Prikývne smerom ku mne, ja sa naňho usmejem a začnem prehadzovať papiere na maminom stole, nech vyzerám zaneprázdnená.

Mama ohlási návštevu a pán Stone sa vystrie, očividne v rozpakoch, že bol prichytený v takej bezstarostnej polohe.

„Poď dnu,“ zvolá pán Stone.

Pán Gaines zabuchne dvere a ja sa musím veľmi ovládať, aby som si o ne nepritisla ucho.

„Čo sa deje?“ opýtam sa. Neodvážim sa priznať, že o prípade už viem. Mama je hrdá, že sa všetko dozvie skôr než ostatní, ale dnes výrazne zaostáva za Reagan.

Zhlboka sa nadýchne. „Dúfam, že to nie je to, čo si myslím.“ Potrasie hlavou a začne si upratovať stôl. Viem, že by chcela vybehnúť na cigaretu, ale kým je tu Gaines, zvedavosť jej to nedovolí.

Vnútri sú už dlho a medzi mamou a mnou začína narastať nervozita. Spisy na stole som uložila do abecedného poradia, skartovala asi päť centimetrov hrubú kopu dokumentov a poliala všetky kvety.

Po tridsiatich minútach sa konečne otvorila dvere.

Gaines odíde a ani sa na nás nepozrie.

Stone sa oprie o zárubňu a zhlboka vydýchne. „Okresný prokurátor sa rozhodol, že o prípade River Pointu rozhodne veľká

porota.“ Na chvíľu sa odmlčí a potom dodá: „A chce, aby sme sa toho ujali my.“

Odkedy som nastúpila, pán Stone označuje každý prípad za „náš“, pretože len skupinovým úsilím ho dokáže zvládnuť.

„A máme vôbec dostatok dôkazov, aby sme z toho spravili prípad?“ pošepká mama.

Stone pokrčí plecami. „Nevyzerá to tak. Okresný prokurátor ich vykreslil ako nespútaných, ale v zásade dobrých chlapcov, ktorí trochu viac žúrovali a napriek tomu ráno vyrazili na poľovačku. Chce, aby porota klasifikovala smrť Granta Perkinsa ako nehodu, a my sa máme popasovať s tou otravnou skutočnosťou, že v čase jeho smrti boli chlapci ešte opití.“ Poslednú časť vety povie s istou dávkou opovrhnutia. „Rodina obete nie je ochotná zamiesť prípad pod koberec a vyhlásili, že sa do toho poriadne obujú. Toho sa zase obáva Gaines, ktorý už pripravuje svoje budúročné znovuzvolenie do funkcie, a keďže rodiny ostatných chlapcov prispeli na jeho kampaň, ocitol sa v zložitej situácii, ako všetkým vyhovieť.“

Slová *zložitá situácia* povie s takým zhnusením, že hneď pochopíme, o čom hovorí. Gaines nechce, aby sa chlapci dostali do problémov, bez ohľadu na dôkazy.

„Povedal, že je príliš spriaznený s oboma stranami, takže nechá veľkú porotu rozhodnúť, či bol spáchaný trestný čin. Myslí si, že toto je jediná cesta ako všetkým ulahodiť, ale napriek tomu sa chcel ubezpečiť, že ani ja na to nebudem príliš tlačiť.“

Veľká porota počuje *len* to, čo povie prokurátor, takže ak Stone predloží slabé dôkazy, celá vec zmizne a za Grantovu smrť nikoho neodsúdia.

Mama k nemu pristúpi a stisne mu rameno. „Bez ohľadu na to, čo sa stane, stojíme pri tebe.“

Prikývne, potom sa pozrie na mňa. „Kate, počul som, že chlapci z River Pointu dnes prestúpili do tvojej školy.“

„Áno, pane,“ pritakávam.

Šmátra vo vrecku saka, napokon vytiahne to, čo hľadal, a drží to mame a mne pred nosom.

Je to fotografia, ktorú som videla už najmenej tisíckrát.

Päť chlapcov oblečených do maskáčov stojí pred nápisom *Poľovnícky klub River Point* a v rukách držia pušky. Les za nimi hýri červeným, oranžovým a žltým jesenným listím. Vyzerajú šťastní a bezstarostní, presne tak, ako by mali vyzerat' chlapci z privilegovaných rodín so sľubnou budúcnosťou.

No teraz je jeden z nich mŕtvy.

„Stretla si sa s nimi na spoločnej akcii? Napríklad na futbalovom zápase, školskom večierku alebo inde? Chodila si s niektorým z nich?“

„Párkrát som ich stretla, ale nikdy som sa s nimi nerozprávala. Nehodila som so žiadnym z nich.“

Technicky vzaté, je to pravda.

Pán Stone sa na chvíľu zamyslí. V meste našich rozmerov sa každý pozná s každým, takže sa náhodným stretnutiam nevyhnete. Nakoniec povie: „V škole ich zďaleka obchádzaj. Nehovor s nimi. Nehovor o nich. Teraz je dôležité, aby si to dodržala, pretože pracuješ pre mňa. Kým to nebude za nami, drž sa od nich ďalej. Je to jasné?“

„Áno, pane. Úplne jasné.“

Mama a ja ho nasledujeme do kancelárie. Sadne si na stoličku a zíza do steny. Väčšina ľudí by si pomyslela, že sa stratil v úvahách. No ja viem, že sa na nás pozerá jediným možným spôsobom.

Pán Stone sa pred ostatnými úspešne pretvaruje, ale v našej prítomnosti sa odváži sňať masku. Trpí svalovou degeneráciou,

takže všetko v jeho centrálnom zrkovom poli je rozmazané, iba obrysy vidí jasne. V realite to znamená, že ostré sú len tie veci, na ktoré sa pozerá zbluku. Jeho choroba sa postupne zhoršuje a neexistuje na ňu liek.

Okresný prokurátor Gaines o jeho stave vie, ale hrdosť Stoneovi nedovolí, aby sa priznal, že choroba v poslednom čase veľmi pokročila. Práca je celý jeho život, v ktorom niet miesta pre manželku ani deti. V skutočnosti sme mama a ja jeho najbližšia rodina, pretože väčšinu svojich dovolení trávi pri našom kuchynskom stole. Gaines by ho síce pre zhoršujúci sa zrak nevyhodil, ale Stone vie, že by ho viac-menej poslal do starého železa a on ešte nie je pripravený odísť a určite nie takto.

„Gaines dal predvolať veľkú porotu. Zasadne v utorok osemnásteho novembra. To je o štyri týždne, takže už teraz je jasné, že to bude rýchly proces.“

S ťažkosťami prehltnem, prezerám si tváre na fotografii a premýšľam, ktorý z nich stisol spúšť.

Vo chvíli, keď sa mama chystá prehovoriť, rýchlo ju predbehnem: „No vy Gainesa neposlúchnete, však nie? Musíte vypátrať, čo sa tam naozaj stalo.“

Stone sa nahne dopredu a položí si lakty na stôl. „Mám tri možnosti: predložím prípad súdu tak, ako to chce Gaines, a prípad rýchlo a potichu zmizne, alebo sa budem snažiť presvedčiť veľkú porotu, aby obvinila všetkých štyroch chlapcov z usmrtenia z nedbanlivosti, keďže všetci boli v čase poľovačky ešte pod vplyvom alkoholu a drog, alebo budem kopať hlbšie a prídem na to, kto stisol spúšť.“

Pri poslednom návrhu pritakávam. Dokonca by som sa uspokojila aj s možnosťou číslo dva. Mama na mňa hľadí zmäteným pohľadom a ja sa snažím nedať na seba nič znať. Väčšinou sa

o Stoneove prípady toľko nezaujímam a naozaj sa mi nechce vysvetľovať, prečo mi konkrétne na tomto tak veľmi záleží.

„Ak sa rozhodnem na to zatlačiť, narobíme si tu poriadne veľa nepriateľov. Otcovia chlapcov sú vplyvní muži a naše úsilie sa môže ľahko obrátiť proti nám.“

Vzdáva sa, cítim to. Premýšľam, čo by ho presvedčilo zmeniť názor.

A potom ma prekvapí, keď povie: „Doriti, poriadne ma tým napálil. Dal mi ten prípad, aby som prehral.“

Uľaví sa mi, ale ešte nie je vyhraté. „Áno, je to poriadne na-prd, že to nedal tomu novému...ako sa volá? Peters? Toto bude pravdepodobne váš posledný veľký prípad.“

Mama zalapá po dychu. Je možné, že som zašla príďaleko?

Stone nakloní hlavu, gúľa očami a snaží sa na mňa zaostriť. A potom sa uškerí.

Áno!

„Tak teda dobre, Kate. Poďme zistiť, čo dokážeme upliesť z tejto kopy hovna, ktorú na nás Gaines hodil. Obviniť *všetkých* štyroch bude takmer nemožné, takže počas nastávajúcich štyroch týždňov sa budeme snažiť vytĺcť z toho čo najviac. Do hodiny dostaneme všetky zozbierané dôkazy a kópie policajných výsluchov z rána nehody. Podľa všetkého sa noc predtým v River Pointe konala párty, takže budeme mať videá s vyhláseniami svedkov, ktorí sa na nej zúčastnili. Nálezy od patológa očakávame budúci týždeň.“ Pán Stone sa nakloní k mame a mne a povie tichým hlasom: „Aby sme si rozumeli, ja sa posnažím pritlačiť na prípad len vtedy, ak vyhrabeme nesporné dôkazy a určíme páchatela. Musíme mať jednoznačne navrch, pretože ak to vyhráme, Gaines nám pôjde po krku.“

Volajú nás chlapci z River Pointu.

Nikto nás neoslovuje našimi vlastnými menami. Dosiahli sme, čo sme chceli, takže sa teraz pozornosť upriamila na kus zeme, kde zomrel Grant, a nie na štyri mená podozrivé z jeho zabitia.

Fotografia, na ktorej stojíme za nápisom *Poľovnícky klub River Point*, pochádza z minuloročnej poľovníckej sezóny. Grant je v strede, drží svoju remingtonku, guľovnicu, ktorá ho nakoniec zabila. Na tvári má široký úsmev a po oboch stranách svojich priateľov, svojich bratov.

Ak by jeho guľovnicu držal niekto iný než Grant, náš príbeh by nám nikto neuveril. Bez ohľadu na to, kto stisol spúšť, fotografia ako jeden z nás drží remingtonku v rukách, by bol dostatočný dôkaz, aby ho verejnosť odsúdila na doživotie.

Každý z nás dostal kópiu fotografie v rovnakom drevenom ráme ako dar od Grantovej matky. Vyžívala sa v tom, že nás fotila, a zarámované obrázky nám darovala, aby mám pripomínali spoločne strávené chvíle.

Všetky som si odložil... zoradil som ich od prvej po poslednú. Určite si myslíte, že najviac ma bolí srdce pri pohľade na tú poslednú, ale ja som najsmutnejší z tej prvej.

Sme na nej zablatení od hlavy až po päty, ruky prehodené cez plecيا toho, kto stojí vedľa nás, a škeríme sa ako blázni. Bol to náš prvý spoločný týždeň a boli sme tam len my, piati kamaráti. Priviezli sme ťahač so štvorkolkami na preteky v bahne a zažili sme

najlepší víkend nášho života. Zjazdili sme všetky dráhy, preleteli všetky priekopy a utáborili sa hore na kopci, kde sme grilovali a celú noc sa rozprávali o všetkom možnom, od dievčat, ktoré sa nám páčili, až po prehnané očakávania našich otcov od našej budúcnosti.

Rad za radom si prechádzam zarámované fotografie a zastavím sa pri tej, kde stojíme za nápisom River Point. Médiá ju zverejnili pri každom článku, ktorý o nás vyšiel.

Bol to skutočne dobrý víkend. Jeden z posledných, keď sme chľast a kšefty mali ešte pod kontrolou. Potom sa veci začali kašľať a veľa z nich sa nám vymklo z rúk.

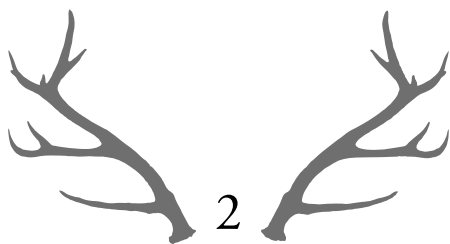
Prejdem k poslednej. Túto som si zarámoval sám, pretože od Grantovej matky to už, samozrejme, nemôžem očakávať. Cvakli sme ju deň pred Grantovou smrťou. Vek nie je jediný rozdiel medzi prvou a poslednou fotografiou. Naše pohľady sú ostrejšie a cítiť z nich odstup, ktorý tam predtým nebol.

Keď vidím všetky okamihy uložené v chronologickom poradí, veľmi ľahko viem povedať, kedy sa to začalo srať.

V telefóne si pozriem ešte jednu fotografiu, ktorú si nemôžem zarámovať, pretože mi pripomína, kto bol v skutočnosti Grant.

Máme šťastie, že nás polícia vidí v ten deň pred rokom, šťastných a spolu. Skôr než sa všetko zmenilo.

Však povedzte sami, kto by podľa tej fotografie povedal, že by sme mu niekedy chceli ublížiť?

5. OTÓBER, 11.15

REAGAN: Počula si? Dnes ráno pri poľovačke
v River Pointe niekto vystrelil na Granta Perkinsa.

KATE: Čože???? Je v poriadku????????

REAGAN: Že vraj zomrel.

REAGAN: Si tam?

REAGAN: Kate?

REAGAN: Volala som ti. Zavolaj mi späť.

Staré spisy zo Stoneovho pracovného stola hádzem do škatúl, aby som uvoľnila miesto pre kopu papierov, zložiek a dôkazov, ktoré nám doručili k prípadu River Point.

Zločin ako je tento, bez jasného páchatela, sa nepohne, kým prokurátor nepredstaví veľkej porote dostatok dôkazov. Dúfajme, že o štyri týždne sa pán Stone postaví pred dvanástich porotcov a presvedčí ich, že jeden z týchto štyroch chlapcov zabil svojho kamaráta z nedbanlivosti.

No aj keď sa mu podarí určiť páchatela a presvedčí veľkú

porotu, aby ho obvinili, ešte ho bude musieť sudca alebo ďalšia porota právoplatne obžalovať. A keď vezmem do úvahy vplyvných rodičov, pochybujem, že sa do väzenia dostane ten, kto to má na svedomí.

Odhodím vrchnák zo škatule a kopnem doň. Nenávidím tento sprostý právny systém. Pochopila som, že nie všetci zločinci skončia vo väzení. A naopak, nie všetci, ktorí sú vo väzení, sú zločinci. Dôkazy a nevina obžalovaných sú presvedčivé len natoľko, nakoľko je presvedčivý ten, kto ich prezentuje. A v takom prípade, ak máte dostatok peňazí a vplyvných kamarátov, existuje len malá šanca, že sa dostanete do problémov. Klepnutie po prstoch, pár hodín verejnoprospešnej práce a život sa vráti do zabehnutých koľají.

V poslednom čase začal pán Stone dostávať prípady, ktoré nikto iný nechcel: tretí priestupok prechovávanie drog, domáce násilie alebo zneužívanie detí. Čo je to za právny systém, ktorý nedokáže ochrániť ženy a deti prosiace o spravodlivosť?

Teraz sme však dostali najväčší prípad v okrsku. A tým, že ho na nás Gaines hodil, dal Stoneovi jasne najavo, že chce, aby ho prehral.

Po práci ma Reagan zavezie domov. Som vyčerpaná. Mama a ja bývame v dvojdomo v starej časti mesta. Nie je to zlá oblasť, je len stará... No nie tá stará, ktorá sa dočká obnovy. Dom je tichý a tmavý. Mama zostane dlho do noci v práci ako každý deň v dohľadnej budúcnosti.

Už dlhšie sme len mama a ja. Môj otec sa vytratil, keď zistil, že je mama tehotná a o pár rokov sa z ničoho nič vrátil. Sedeli sme za stolom v kuchyni, jedli špagety a on vošiel dnu, akoby bol preč len päť minút namiesto päť rokov. Približne tri mesiace sme sa hrali na rodinu, kým opäť nevzal nohy na plecia. Priala som si, aby sa nikdy nebol vrátil. Utiect' od predstavy svojej dcéry je

jedna vec, ale spoznať ma a po troch mesiacoch zistiť, že ho život so mnou nebaví, to je niečo úplne iné.

Existuje len jedna fotografia, na ktorej sme otec a ja. Schovala som si ju v izbe v zásuvke pracovného stola. Mama o nej nevie a ja si nie som istá, prečo som si ju nechala. Asi len chcem mať akýsi dôkaz o tom, že existoval. Niekedy sa snažím rozpomätať na ten deň, vybaviť si, čo sme robili predtým, než nás niekto, pravdepodobne mama, vyzval, aby sme sa pozreli do objektívu a urobili grimasu. Ale nič si neviem stopercentne vybaviť.

Potom nasledovali mamini frajeri, niektorí dobrí, niektorí zlí, niektorí veľmi veľmi zlí, ale žiaden sa dlho nezdržal.

Mama nadobro zanevrela na mužov po tom, ako ju jeden z nich presvedčil, aby investovala naše úspory do akejsi jeho podnikateľskej myšlienky. A keď biznis skrachoval, vytratil sa z mesta.

Hodím do rúry mrazenú pizzu a sedím pri stole nad školskými úlohami, ale nedokážem sa sústrediť. Skontrolujem si esemesky. Žiadne nové správy. Prstom krúžim nad telefónom a snažím sa odhovoriť od toho, čo chcem urobiť. Dráždim sama seba myšlienkou opäť si prečítať naše rozhovory. Odolávam, ale nakoniec podľahnem a otvorím správy od Granta, ktoré ma vždy rozosmejú:

GRANT: Pravda či odvaha?

JA: Pravda.

GRANT: Dokelu, dúfal som, že povieš odvaha.

JA:?? Prečo? Akú šialenosť si si pre mňa chystal?!

GRANT: Už ti to nemôžem povedať. Vybrala si si pravdu.

JA: Tak sa ma teda niečo opýtaj a ja ti poviem pravdu.

GRANT: Ok. Ak by si si vybrala odvahu
a ja by som sa ťa spýtal, či by si so mnou šla
v sobotu večer na párty, povedala by si áno?

JA: :)

JA: Áno.

GRANT: Pravda či odvaha?

JA: Odvaha.

Potom prejdem na poslednú správu od Granta Perkinsa, ktorá
vo mne zabije šťastie a zanechá ma vo vnútri ničotnú a prázdnu.
Grant mi ju poslal noc predtým než zomrel.

Mrzí ma to. Daj mi možnosť ti to vysvetliť.

Prejdem si rukou oči a utriem slzy, ktoré sa mi v nich nahromadili. Bola som naňho taká nahnevaná, že som nedokázala jasne uvažovať. Chcela som ho prekvapiť, stretnúť sa s ním, skôr než sme plánovali, ale on nakoniec prekvapil mňa, keď som ho pristihla v spoločnosti iného dievčaťa. Technicky vzaté ma nepodviedol, pretože sme spolu nechodili. V skutočnosti sa náš vzťah zakladal len na esemeskách, ktoré sme si posielali neskoro v noci. No napriek tomu bolo medzi nami niečo viac. Niečo nové a vzrušujúce. Myslela som si, že obaja chceme náš vzťah povýšiť na novú úroveň.

Potom som ho uvidela s ňou. Jeho ruka na jej pleciach. Šepkal jej do ucha a ona sa smiala.

To ja som mala byť na jej mieste.

Odfotila som ich a zízala som na záber celú večnosť. Poslala som ho v slabej chvíli, len pár minút predtým, než sme sa mali

stretnúť na párty v River Pointe. Pripojila som správu, v ktorej som sa pýtala, ako mohol mať guráž si so mnou celé týždne písať a ani mi nespomenúť, že chodí s inou.

Chvíľu mu trvalo, kým odpovedal. Napísal len *Mrzí ma to. Daj mi možnosť ti to vysvetliť.*

Neodpísala som. Vedela som, že čokoľvek povie, hneď mu uverím. A ja som nebola pripravená tak rýchlo obetovať svoju hrdosť.

Chcela som deň-dva počkať. Nechať ho v neistote.

Ale potom zomrel.

Ak by som mohla vrátiť čas a urobiť veci inak, určite by som mu na jeho poslednú správu odpísala.

Šmarím telefón na stôl, presuniem sa na gauč a zapnem telku, čokoľvek, čo odvráti moju pozornosť.

A samozrejme, prvá vec, ktorá mi preblesne pred očami je fotografia, ktorú mi pán Stone dnes ukázal v práci. Médiá zistili, že chlapci z River Pointu sa nevedia prispôbiť vyučovaniu v štátnej škole a spravili z toho príbeh do hlavného spravodajstva. Všade, kam sa pozriem, vidím chlapcov z River Pointu.

Jeden z nich zastrelil Granta.

Zízam na obrazovku, kým nenaskočí ďalší blok správ o demonštrantoch, ktorí sa zhromaždili pred jednou zo starších budov v centre mesta. Reagan a ja sme na ceste z práce prešli popri nich. Miestna stavebná firma rekonštruovala budovu v rámci akéhosi projektu na obnovu centra, ale očividne si zaúčtovala oveľa viac, než bolo vopred dohodnuté. Projekt prekročil rozpočet o milióny a napriek tomu ešte stále nie je dokončený.

Toto mesto je skrz naskrz prehnité.

• • •

Večera som ešte nevedela, či budem mať vyučovanie s chlapcami z River Pointu.

Keď prídem na angličtinu, traja z nich už sedia v predných laviciach. Rovnako ako včera, aj dnes sú vyparadení ako do kostola. Obetujem svoje zvyčajné miesto a zložím sa niekoľko lavíc za nimi.

John Michael, Shep a Henry sedia len pár metrov predo mnou. V správach som ich videla toľkokrát, že ich tváre už dokonale poznám. Reportéri veľmi radi opakujú, že Grant zomrel na pozemku, ktorý patrí rodine Johna Michaela Forresa. Presne viem, kedy ho nadobudli a poznám aj celkovú rozlohu. Dokonca by som vedela spamäti nakresliť dispozíciu celej chaty.

Shep Moore. Arogantný, nafúkaný Shep. Bol s Grantom, keď som ho prvý raz stretla. Jeho príbeh zaznel v správach minimálne stokrát: jeho rodina je v ropnom a plynárenskom priemysle a keď v severnej Louisiane objavili zemný plyn, ich biznis prudko vzrástol.

Potom je tu Henry Carlisle. Darebák. Kolujú o ňom chýry už od základky. Je najbohatší zo skupiny a teda má aj najväčšie šance vyviaznuť bez škrabancov. Vraj ho štyrikrát chytili za šoférovanie pod vplyvom alkoholu, raz ešte keď nemal vodičský preukaz, ale nikdy ho nezatkli. Aspoň tak mi to povedali kamaráti, ktorí majú kamarátov v Škole svätého Barta.

Shep sa obráti dozadu a ja mu niekoľko sekúnd zízam priamo do očí. Na tvári má rozpaky alebo hnev.

Odvrátim pohľad a zahľadím sa na stôl. Bože, ja som ale sprostá. Nemala by som sedieť tak blízko pri nich.

Zazvoní zvonec a pán Stevens utíši triedu, ktorá je v dôsledku prítomnosti povestnej návštevy oveľa hlučnejšia než obvykle.

„Žiaci, v triede máme nové prírastky. Keďže všetci dobre

vieme, kto sú a prečo sem prišli, nemusíme ich predstavovať,“ oznámi pán Stevens.

Nasleduje rozpačitý smiech, ale väčšina žiakov je ticho. Prajem si, aby som im videla do tváří a nie len na chrbty, ktoré sú našponované ako pravítka.

Vo chvíli, keď sa pán Stevens chystá otočiť k tabuli, prihlási sa Henry.

„Chcete niečo dodať, pán Carlisle?“ opýta sa pán Stevens.

Henry sa nahne nad stôl. „Myslíte si, že nás poznáte, ale aj my vieme niečo o vás.“

Shep sa nakloní, schmatne ho za ruku, ale Henry ho odbije.

Pán Stevens sa oprie o katedru, rozpaží a povie: „Prosím, len do toho, povedzte nám, čo viete.“

Shep pritiahne Henryho bližšie a niečo mu pošepká. Nasleduje tichá výmena názorov a nakoniec ho Henry od seba odtlačí.

„Ste rozkazovačný, povýšenecký kretén a ste zatrpknutý, pretože učíte v štátnej škole. Nebolo to náhodou tak, že ste sa uchádzali o miesto u Svätého Barta, ale už vo dverách vás kopli do riti?“

Zavládne šokované ticho a potom celá trieda vybuchne do smiechu. Henry sa otočí a vrhne na nás zlomyselný úškrn.

Pán Stevens zdvihne slúchadlo a pravdepodobne volá do kancelárie s tvárou červenou ako rak.

John Michael je nervózny a pohľadom prechádza po miestnosti. Shep je nahnevaný.

„Pán Carlisle, volajú vás z kancelárie. Zbaľte si veci, lebo váš návrat neočakávam.“

Henry pozdraví pána Stevensa a povie: „To sú tie najlepšie správy, aké som za celý deň počul.“ Lahostajným pohybom zdvihne zo stola knihy a v momente je preč.

Pánovi Stevensovi chvíľu trvá, kým triedu utíši. Potom začne na tabuľu písať zadania a všetkým je jasné, že nám toho dal oveľa viac, než mal pôvodne v úmysle, lebo sme sa postavili proti nemu. Shep sa obzerá po miestnosti. Neviem čo alebo koho hľadá, ale pohľadom sa zastaví na každej osobe v triede.

Vrátane mňa.

Pozerám mu do očí, počítam do päť a potom sa odvrátim.

• • •

Mamina kója je prázdna. Som si istá, že sa niekde ukrýva s cigaretou. Sebavedomo zamierim do Stoneovej kancelárie.

„Som tu, pán Stone. Čo mám dnes robiť?“ opýtam sa a pozriem na kôš s papiermi za jeho stolom, ktoré čakajú na založenie a na mieste ma obleje studený pot. Kopa je takmer dva metre vysoká.

Pán Stone prehadzuje papiere z jednej strany stola na druhú. „Poď ďalej, Kate. Potrebujem, aby si mi s niečím pomohla.“

Vojdem do miestnosti a zadržím dych. Z obrazovky za ním na mňa zíza tvár Logana McCullara, jedného z chlapcov z River Pointu.

Logan je z nich najvýbušnejší. Počula som, že keď nastane bitka, on je väčšinou ten, kto zasadí prvý úder.

Pán Stone nadvihne pohľad a počká niekoľko sekúnd, kým nasmeruje oči tam, odkiaľ na mňa dokáže zaostriť.

„Deje sa niečo?“ opýta sa.

Ukážem prstom na monitor. „Nič, len som nečakala, že bude spoza vášho pleca na mňa pozerá ďalšia tvár.“

Otočí sa, akoby zabudol, čo sa nachádza na obrazovke za ním. „Ó áno. S týmto dnes potrebujem pomôcť.“

Pristúpim bližšie.

„Posaď sa.“

Usadím sa v kresle oproti jeho pracovnému stolu a pán Stone začne: „Tvoja mama mi povedala, že si vyhrala cenu vo fotografickej súťaži. Gratulujem.“

Chvíľu sa spamätávam. „Ach, áno, ďakujem.“

Pán Stone sa oprie a oči nasmeruje k stropu. Mama mi prednedávnom povedala, že sa mu oči rýchlo unavia, keď sa snaží rozpoznávať rôzne farebné machule a pohyby v centrálnom zrakovom poli. Preto sa musí z času na čas pozrieť na čistú bielu plochu na strope. Robí to preto, aby si oči oddýchli.

„Vedel som, že rada fotografuješ, ale nikdy som sa ťa nespýtal, aký typ fotografie ťa najviac zaujíma.“

Zamrvm sa na stoličke, ako vždy, keď sa ma ľudia spytujú na to, čo milujem. Vyznieva to zvláštne, keď sa im snažím vysvetliť, čo vidím cez objektív.

„Fotografujem jednoduché scény z každodenného života a snažím sa v nich zachytiť niečo neobyčajné. Chcem fotografiou vyrozprávať príbeh.“

Na jeho perách sa objaví jemný úsmev. „Opíš mi tvoju poslednú fotografiu. Vysvetli mi jej príbeh.“

Okamžite sa mi fotografia vybaví.

„Bola som v parku a pozorovala, ako sa deti hrajú. Nebolo ich tam veľa, pretože vonku bolo chladno. No potom som uvidela jednu mamu, ktorá hojдалa maličké dievčatko. Žena bola očividne unavená, s rozstrapatenými vlasmi a čiernymi kruhmi pod očami. Z jej pohľadu bolo jasné, že stáť na ihrisku a donekonečna opakovať tie isté pohyby je to posledné, čo si v tej chvíli želá robiť. No maličká, myslím že mohla mať tri alebo štyri roky, bola vo vytržení. Tvárička sa jej rozžiarila vždy, keď ju mama

potisla. Mňa na tomto výjave zaujalo, že mamička a dieťa pri rovnakom zážitku pociťovali dve úplne odlišné emócie, radosť a vyčerpanie.“

Zdá sa, že pán Stone je s mojou odpoveďou spokojný, aj keď nerozumiem prečo. „Už si si vybrala, kam pôjdeš na vysokú školu? Viem, že si sa zaujímal(a) o niektoré so zameraním na fotografiu.“

Nemôžem sa prestať škeriť. „Mám záujem o viaceré. Pracujem na svojom portfóliu a snažím sa to dať celé finančne dokopy.“

„Akej fotografii sa chceš venovať, keď skončíš?“ opýta sa.

Nakloním hlavu nabok. „Nechcem fotografovať svadby ani portréty bábätiok. Zaujíma ma fotožurnalizmus. Poznáte to, keď sa niečo obrovské stane a potom sa objaví jedna fotografia, ktorá celú situáciu zhrnie v jednom obrázku? Smútok, úspech, nešťastie, strata a nekonečná radosť? Presne to chcem robiť. Zachytávať veľké momenty.“

Namiesto plagátov chlapčenských kapiel som si steny v mojej izbe oblepila obrázkami, ktoré ma nejakým spôsobom pohli alebo dojali. Reagan a ďalšie kamarátky si myslia, že je to depresívne, keďže väčšina z fotografií zachytáva prírodné katastrofy alebo nešťastia zapríčinené človekom. Ale ony sa na ne pozerajú zo zlého uhla.

Stone zavrie oči. „Určite vieš o mojom probléme s očami.“ Zhlboka sa nadýchne a potom dodá. „Nechaj si pre seba, čo ti teraz poviem. Pomaly strácam schopnosť vnímať detaily. Vidím veľké objekty, napríklad ľudí, ale neviem rozoznať výrazy v ich tvárach. Rozumieš, čo ti hovorím?“

Prikývnem, odpoviem: „Áno, pane,“ a potom si uvedomím, že oči má zatvorené. „Dokážete čítať?“ opýtam sa, skôr než sa zamyslím nad priamotou mojej otázky.

Keď si začínam myslieť, že mi už neodpovie, zhlboka sa nadýchne a vysvetlí: „Je to stále náročnejšie. Bez tvojej mamy by som to nezvládol.“

Viem, že mama trávi hodiny nahrávaním spisov na diktafón, aby si ich Stone mohol vypočuť. Myslela som si, že to robí preto, aby si jeho oči oddýchli, ale zrejme je to horšie, než som predpokladala.

„K prípadu nám poslali videá s hláseniami z miesta činu a s rozhovormi so svedkami. Potrebujem, aby si si ich pozrela, a pomohla mi uvidieť to, čo ja nemôžem. Vyroprávaj mi príbeh, ktorý sa v nich ukrýva. Musíš byť mojimi očami. Si veľmi dobrá vo vnímaní aj tých najmenších detailov, ktoré iní väčšinou prehliadajú. A okrem toho je tvoja mama zaplavená inými dôležitými vecami. Ideš do toho?“ opýta sa.

Strávim hodiny pozeraním na chlapcov z River Pointu a počúvaním o Grantových posledných chvíľach. Zvládnem to? A ak nie, dokážem odhodiť šancu nazrieť do zákulisia a zistiť, čo sa tam naozaj udialo? Vidieť Granta z pohľadu, ktorý nepoznám? Možno mi to pomôže. Možno to konečne zo seba dostanem a zbavím sa neutíchajúcej ťažoby v mojej hrudi.

„Áno, pane. Zvládnem to.“

„Výborne. Tak teda začnime.“